

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentaria et disputationes scholastica in Summam D.
Thomae Aquinatis**

Nazarius, Johannes P.

Coloniae, 1621

Articvlvs V. Vtrum hæc scientia fuerit habitualis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82325](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82325)

tia hæc habuit species in minori vniuersalitate, A
quam Angeli, ita vt anima Christi diuerſas natu-
ras ſpecificas per diuerſas ſpecies cognolaſſet; vt ait
S. D. infra art. 6. igitur hæc ſcientia omnibus mo-
dis eſt imperfectior ſcientia Angelorum. Et confir-
matur: quia ſpecies huius ſcientiæ ſe tenet ex parte
Dei influentis, quod ex eo patet, quia priores
natura ſunt omni actione animæ Christi; quara-
tione etiam lumen huius ſcientiæ ſe tenet ex parte
Dei influentis. Reſpon. nullam eſſe conſeq. quia
ſcientia hæc excedit Angelicam in multitudine,
ac certitudine & claritate rerum cognitarum. Ad
confirmat. reſpondetur ſpecies huius ſcientiæ ſe te-
nere ex parte Dei influētis quantum ad virtutem
repræſentandi, non autem, quantum ad limita-
tionem & particularitatem, quam habent ex na-
tura ſubiecti ante omnem actionem ex eis elici-
tam: Neceſſe eadem ratio de lumine: quoniā hoc
ex natura ſua excedit modum intelligendi animæ
connaturalem, & non accomodatur in rerum
manifeſtatione modo proprio lumini naturali.

Obi. cont.
vlt. concl.

CONTRA vltimam conſcluſ. ſunt hæc argumenta.
Primum eſt: Modus cognoscendi per conuerſio-
nem ad phanſmata & per diſcurſum erat ſuper-
naturalis; ergo etiam ex hac parte erat hæc ſcientia
perfectior cognitione naturali Angelorum; Pro-
batur antecedēs: quia modus huius ſcientiæ pro-
portionatur illi; cum ergo ſcientia ſit ſupernatu-
ralis, eius etiam modus erit ſupernaturalis. Reſpon.
modum illum eſſentialiter & entitatiue eſſe ſu-
pernaturalem, & ideo eſſentialiter eſſe nobilio-
rem modo ſcientiæ ſeu cognitionis Angelorum
naturalis; idem tamen huius ſcientiæ modus in
ratione modi, vt ſic imperfectior eſt modo cogni-
tionis Angelorum: ſicut etiam ſupernaturalis in-
hærentia gratiæ perfectior eſt eſſentialiter & en-
titatiue, quam ſubſtantia; ſed in ratione modi im-
perfectior eſt, quam ſubſtantia & eius modus:
Hæc tamen imperfectio ſcientiæ ratione modi
non eſt priuatiua, nec eſt ſcientiæ aut eius actibus
intriſeca; ſed eſt negatiua & quaſi per extrinſecā
denominationem.

Secundum eſt: ex hac conſcluſ. & ex ſecunda S.
D. in textu, quæ eadem eſt cauſa, ſequitur quod
idem lumen huius ſcientiæ receptum in intelle-
ctu naturæ perfectioris eliceret cognitionē per-
fectiorem, quam in anima Christi: At conſeq. eſt
abſurdum, vt oſtendimus 1. p. q. 12. art. 6. ergo
Conſeq. probatur: quia ſi lumen huius ſcientiæ
ſupernaturale actum elicit imperfectiorem, quia
eſt in imperfectiori ſubiecto, ſcilicet in anima hu-
mana, igitur ſi ponatur in Angelo ſupremo, eli-
ciet actum longe perfectiorem. Reſpon. dupliciter
intelligi poſſe cognitionem illam eſſe perfectio-
rem: Vno modo, vt ſit perfectior, quam exigit
perfectio & virtus luminis ſupernaturalis huius
ſcientiæ; & in hoc ſenſu falſa eſt conſequentia.
Alio modo vt ſit perfectior cognitio, quam ſit ea,
quæ per idem lumen elicitur in ſubiecto inferiori
ex libera voluntate ipſius ſubiecti imperfectioris;
& in hoc ſenſu admittitur conſequentia & ipſum
conſeq. ens.

Voluit.

3. d. 14. a. 1.
q. 2. c. 1. &
vlt. q. 20.
a. 2. q. 9. a. 1.

Ad quintum ſic proceditur. Videtur, quod in Christo
non fuerit habitualis ſcientia. Dicitur enim, quod
animam Christi decuit maxima perfectio ſcientiæ existen-
tis in actu, quam existentis in potentia, vel habitu. Ergo
conueniens fuiſſe videtur, quod omnia ſciret in actu. Non
ergo habuit habitualement ſcientiam.

Præterea: Cum habitus ordinetur ad actum, fruſtra
videtur eſſe habitualis ſcientia, quæ nunquam in actum
reducitur. Cum autem Chriſtus ſcuerit omnia (ſicut iam
dictum eſt) nō potuiſſet actu omnia illa conſiderare, vnum
poſt aliud cogitando: quia infinita non eſt enumerando
pertranſire. Fruſtra igitur fuiſſet in eo quorundam ſcien-
tiæ habitualis: quod eſt inconueniens. Habuit ergo actualement
ſcientiam omnium, quæ ſciuit, & non habitualement.

Præterea: ſcientia habitualis eſt quadā perfectio ſcien-
tiæ. Perfectio autem eſt nobilior perfectibili. Si igitur in a-
nima Christi fuiſſet aliquis habitus ſcientiæ creatus, ſequen-
teretur, quod aliquid creatum eſſet nobilius, quam anima
Christi. Non igitur in anima Christi fuit ſcientia habi-
tualis.

Sed contra eſt: ſcientia Christi, de qua nunc loquimur,
vniuerſa fuit ſcientia noſtra, ſicut, & anima eius fuit v-
niuerſa ſpeciei cum anima noſtra. Sed ſcientia noſtra eſt in
genere habitus: Ergo & ſcientia Christi fuit habitualis.

Reſpondeo dicendum, quod ſicut ſupra dictum eſt, mo-
dus huius ſcientiæ indita anima Christi fuit conueniens ipſi
ſubiecto recipienti: nam receptum eſt in recipiente per
modum recipientis. Eſt autem hic modus connaturalis a-
nima humana, vt quandoque ſit intelligens actu, quando-
que in potentia. Medium autem inter puram potentiam,
& actum completum eſt habitus. Eiusdem autem generis
eſt medium, & extrema: & ſic patet, quod modus con-
naturalis anima humana eſt, vt recipiat ſcientiam per modi
habitus. Et ideo dicendum eſt, quod ſcientia indita anime
Christi fuit habitualis, & poterat ea vti, quando volebat.

Ad primum ergo dicendum, quod in anima Christi fuit
duplex cognitio, & vtraque ſuo modo perfectiſſima. Vna
quidem excedens modum naturæ humanæ: quæ ſcilicet vi-
dit Dei eſſentiam, & alia in ipſa, & hæc fuit perfectiſſima
ſimpliciter: & talis cognitio non fuit habitualis, ſed actua-
lis reſpectu omnium, quæ hoc modo cognouit, alia autem
cognitio fuit in Chriſto ſecundum modum proportiona-
tum naturæ humanæ: prout ſcilicet cognouit reſpectu ſpeciei
ſibi diuinitus inditas, de qua cognitione nunc loquimur. Et
hæc cognitio nō fuit ſimpliciter perfectiſſima in genere hu-
manæ cognitionis: vnde non oportuit, quod eſſet ſemper in
actu.

Ad ſecundum dicendum, quod habitus reducitur in a-
ctum ad imperium voluntatis: nam habitus eſt, quo quis a-
git, cum voluerit. Voluntas autem indeterminate ſe habet
ad infinita. Nec tamen hoc eſt fruſtra, licet non in omnia
actualiter tendat, dummodo tendat actualiter in id, quod
conuenit loco, & tempore. Et ideo etiam habitus non eſt
fruſtra, licet non omnia reducatur in actum, quæ habi-
tus ſubiacent, dummodo reducatur in actum id, quod con-
gruit ad debitum finem voluntatis, ſecundum exigentiam
negotiorum, & temporis.

Ad tertium dicendum, quod bonum ſicut, & ens, du-
pliciter dicitur. Vno modo ſimpliciter: & ſic bonum, & ens
dicitur ſubſtantia, quæ in ſuo eſſe, & ſua bonitate ſubſiſtit,
alio modo dicitur ens, & bonum ſecundum quid: & hoc
modo dicitur ens, & bonum acciſſens: non quia ipſum ha-
beat eſſe, & bonitatem, ſed quia eius ſubiectum eſt ens, &
bonum. Sic igitur ſcientia habitualis non eſt ſimpliciter
melior, aut dignior, quam anima Christi, ſed ſecundum
quid: cum tota bonitas habitualis ſcientiæ cedat in bonita-
tem ſubiecti.

Senſus queſti.

E TITVLVM explicat Suarez in commentario.

Forma Textus.

CONCLVS. eſt: ſcientia indita anime Christi fuit ha-
bitualis. Probatur: Quia modus huius ſcien-
tiæ indita anime Christi fuit conueniens ſubi-
ecto recipienti; ergo. Antecedēs probatur: quia re-
ceptum eſt in recipiente per modum recipientis;
Conſequentia vero probatur: Quia modus con-
naturalis anime humanæ eſt, vt quandoque ſit in-
telligens actu, & quandoque in potentia; ergo
modus

ARTICVLVS V.

Verum hæc ſcientia fuerit habitualis.

modus huic scientiæ connaturalis est, ut quando-
que sit in habitu. Probatur hæc illatio: quia me-
dium inter puram potentiam & actum comple-
tum est habitus, & medium est eiusdem generis
cum extremis: ergo si modus connaturalis animæ
humanae est, ut quandoque sit intelligens actu,
& quandoque in potentia, sequitur, ut modus hu-
ius scientiæ, qui est conformis modo subiecti re-
cipientis, sit ut quandoque sit in habitu.

Expositio Textus.

VIM consequentiæ ultimi enthymematis as-
sumptis medium esse eiusdem generis cum ex-
tremis explicat optime Cai.

*Videnda sunt, quæ pro declaratione litteræ scri-
bunt Cai Med. & Suar. in Comm.*

*Circum respons. ad 2. quærent Suar. disp. 28. sect. 1. &
Vasq. disp. 53. c. 2. Vtrum anima Christi fuerit, aut esse
potuerit semper in actu secundo huius scientiæ? Sed huic
quæsitio satisfacimus supra art. 1. in 2. quæstione. seu
parte Controversiæ ad illum articulum. Vasq. loco notato
confutat optime sententiam Scoti.*

Hic tamen nonnulla ad ampliorem huius ar-
ticuli declarationem, & eorum, quæ breuiter su-
pra diximus intelligentiam annotabimus.

*Vniuersalis
scientia Christi,
si, & no-
stra.*

*Observandum est igitur primo dictum illud San-
ctissimi Doctoris in argumento, sed contra videli-
cet scientia Christi, de qua nunc loquimur, vniuersalis fuit
scientia nostra: sicut anima eius fuit vnus spe. iei cum a-
nima nostra non esse intelligendum de vniuersali
tatione tantum in genere habitus, ut exponit Me-
dina. Primo: quia S. D. eam constituit vniuersali
tationem inter hanc scientiam & nostram, quæ est
inter animam Christi & nostram: hæc autem est
vniuersalis secundum atomam speciem: ergo, se-
cundo: quia ex sola vniuersali tatione generica scien-
tiæ Christi cum nostra non potest inferri eam esse
habitualement: quia visio beatifica & cognitio pro-
phetica vniuersalitatem habent in genere cogni-
tionis cum scientia nostra Theologiæ & cum sci-
entia indita animæ Christi: & tamen duæ illæ prio-
res cognitiones non sunt habituales, sed actuales:
Tertio: quia scientia nostra & scientia Angelorum
sub vno genere cognitionis vniuersali cōtinentur:
& tamen non licet inferre scientiam nostram esse
sine discursu, & absque conuersione ad phantaf-
mata, sicut est Angelorum cognitio: ergo nec in
proposito, &c. Est igitur exponendum dictum il-
lud de vniuersali tatione quo ad modum. Nam, ut
supra diximus cum D. Th. scientia hæc recipitur in
anima Christi secundum modum naturæ ipsius a-
nimæ, cui cum sit rationalis, connaturale est in-
telligere per conuersionem ad phantasmata, &
cum cōpositione & discursu: & ideo potuit Chri-
stus ea vi modo eiusdem atomæ speciei cum mo-
do scientiæ nostræ, scilicet per conuersionem ad
phantasmata, & componendo ac discurrendo:
fuit igitur hæc scientia Christi dupliciter vniuersa-
li scientiæ nostræ: primo quidem in ratione generi-
ca cognitionis: secundo in ratione modi: qui du-
plex est scilicet receptionis in anima secundum mo-
dum ipsius & vsus iam dicti.*

*Christum
per hanc sci-
entiam non
omnia sem-
per actu su-
mul consi-
derasse.*

*Secundo notandum est S. Thomam in responsione
ad primum argumentum constituere differentiã
inter hanc scientiam & beatam: quod beata ex-
cedit modum naturæ humanæ & fuit perfectissima
simpliciter & semper in actu respectu omniũ,
quæ in essentia Dei videbat: hæc autem scientia
non fuit simpliciter perfectissima, sed fuit rãtum
perfectissima in genere humanæ cognitionis, &
fuit in Christo secundum modum proportiona-
tum humanæ naturæ: & ideo non oportuit vt ef-
ficeret semper in actu. Vbi S. D. loquitur de propor-*

tione non essentiali sed modali: Quamuis enim
hæc scientia sit ordinis supernaturalis, infusata-
men fuit animæ Christi secundum modum illi pro-
portionatum & connaturalem: quia sc. eius spe-
cies singulas tantum naturas rerum cum indiui-
duis, & eorum accidentibus repræsentabant, &
illis vt poterat per conuersionem ad phantasma-
ta: atque adeo componendo, diuidendo & dis-
currendo, & ita vt non semper esset in actu secun-
do quo ad singulas species, sed pro libito volun-
tatis quo ad aliquam vel aliquas tantum, quo ad
reliquas autem in habitu seu in potetia ad actum
secundum. Cognitio enim habitualis ad actum
reducitur per voluntatem: quæ non necessario
fertur, nisi in obiectum in finitè bonitatis clare vi-
sum: quod est illa bonitas per essentiam: quæ est
essentia Dei, & consequenter etiam in ea, quæ in
essentia Dei sic visa, vt in obiecto primario repræ-
sentantur. Vnde beatorum voluntas non solum
necessario vult intellectum semper actu intende-
re visioni essentia Dei, in qua posita est summa
felicitas, sed etiam necessario vult intellectum in
ipsa essentia contemplari creaturas, quas in ea
Deus illi per lumen gloriæ manifestat. Non po-
test autem essentia Dei, nisi per ipsam essentiam,
vt speciem per se ipsam actuantem intellectum,
videri, & ideo licet anima Christi per species in-
dita scientiæ Deum cognosceret, non tamen ip-
sum per illas species clare videbat, & multo mi-
nus creaturas in ipso: ac proinde non semper actu
cognoscebat omnia per species illius scientiæ re-
præsentata, sed quandoque vnum & quandoque
aliud. Cum igitur ait S. D. cognitionem huius sci-
entia fuisse secundum modum proportionatum
humanæ naturæ, de proportionem loquitur non
essentialiter: sed loquitur de proportionem secundum
modum humanæ naturæ proprium: qui est intel-
ligere quandoque in habitu, & quandoque in a-
ctu secundo: quam proportionem non habet sci-
entia beatæ visionis: quia fit per ipsam Dei essen-
tiam clare seipsam, vt summum bonum repræsen-
tantem, & eleuantem intellectum creatum ad ma-
ximam diuini intellectus similitudinem, ipsumque
perfectiorem secundum supremum eius gradum
& nobilissimam potentiam obedientialem: secun-
dum quam trahi potest ad consortium diuinæ
beatitudinis: quæ semper in actu est: & propter
hoc ait S. D. scientiam beatæ visionis excedere mo-
dum humanæ naturæ.

*Modus hu-
manæ scientiæ.*

*Tertio recolendum est, quod supra diximus, nimi-
rum scientiam hanc esse quidem subalternatam
scientiæ beatæ visionis, & illi coniunctam in eo-
dem subiecto: ex quo sequitur, vt anima Christi
Domini semper actu videat in essentia Dei ea, quæ
in scientia nostra Theologiæ principia sunt: ex
quibus anima Christi potest veluti principijs vt
discurrendo: Nec tamen sequitur animam Chri-
sti semper actu vt principijs omnibus, & ex eis o-
mnes deducere conclusiones: quia modus hic in-
telligendi non est humanæ naturæ proportiona-
tus: sicut ob eandem causam non sequitur animam
Christi vtentem hac scientia sine discursu vniuersa-
li considerare, quorum principia videt in essen-
tia Dei. Nam, vt dictum est, hic modus non est a-
nimæ rationali proportionatus: quæ distincte sin-
gulas rerum naturas per singulas species intelli-
git: nec scientia hæc, cum exit in actum sine dis-
cursu, cōclusiones deducit ex principijs, sed mo-
dum habet Angelicæ cognitionis. Et sicut Ange-
lus, aut quilibet anima beata, licet in Verbo vide-
at non solū principia suæ Theologiæ, sed etiã o-
mnes conclusiones, non ideo tamen per scientiã*

Theologicam extra Verbum omnia simul actu A contemplatur: quoniam hic intelligendi modus nō solum animæ rationalis, sed etiam Angeli naturam excedit: ita nec anima Christi debuit vniuersa per hanc scientiam simul actu cognoscere, licet ea simul actu videret in Verbo. Sunt enim hæc cognitiones diuersarum rationum & ordinū, & per diuersas species: & ideo quamuis sint subordinatæ, vna non necessario infert aliam: sicut contingit in cognitione præmissarum & conclusionum: quæ sunt eiusdem ordinis & per eandem species: in quibus tamen vna semper sola conclusio, non autem plures simul actu deducuntur ex præmissis.

Perfectio
huius scien-
tiæ.

Quarto sciendum est scientiam hanc animæ fuisse simpliciter perfectiorem quacunque scientia ci- B tra beatam animæ separatæ, aut Angelo, vel etiam B. Virgini collata: vt patet ex dictis supra art. 1.

Ex quo sequitur primo scientiam hanc fuisse semper in actu respectu alicuius obiecti. Angelus enim semper est in actuali cognitione alicuius rei extra Verbum: vt probat S. D. in 2. cont. gent. cap. 97. & Ban. 1. p. q. 88. a. 2. in resp. ad 3. argum. Tur. Quem cognitionis modum probat in allegato cap. S. D. animæ separatæ conuenire. Sed probatur etiam ratione Christum per hanc scientiam semper aliquid actu cognouisse. Quoniam, vt S. D. hic ad 2. ait, scientia habitualis in Christo tendebat actualiter in id, quod congruebat ad debitum finem voluntatis secundum exigentiam negotiorum & temporis: sed in qualibet parte temporis occurrebant actus hominum præmio vel pœna digni, quos cum eorum obiectis & circumstantijs debuit Christus tanquam ad se pertinentes actu considerare: ergo.

Semper a-
ctu respectu
Dei.

Secundo sequitur Christum per hanc scientiam Deum semper in actu secundo cognouisse: Nam de Beatissima Virgine multi Doctores affirmant eam etiam inter dormiendum aliquam Dei cognitionem actualem habuisse, ita vt de illa vere dici posset illud Cant. 5. Ego dormio, & cor meum vigilat, vt etiam in huius loci expositione docent Rupertus & Carthus. & ante eos Ambr. lib. 2. de Virgin. & Albertus M. in lib. de B. Virgine, c. 177. & 178. & S. Anton. in quarta parte, tit. 15. cap. 20. §. 6. & Canisius in lib. de B. Virgine, & alij plures. Con- D tinuam etiam Dei cognitionem actualem Angelos habuisse constat ex ijs, quæ diximus in 1. p. q. 56. controu. 1. & 2. ergo multo magis hæc, & altior de Deo cognitio continua est animæ Christi secundum hanc scientiam tribuenda.

Christus
per hanc
scientiam
quandoque
omnia si-
mul cogno-
uit.

Tertio sequitur probabilem esse eorum opinio- nem, qui dicunt Christum aliquando vno vel plu- ribus actibus omnia simul actu cognouisse, quæ sub obiecto scientiæ huius inditæ continentur. Probatur primo: quia hoc consonat maximæ excellentiæ luminis huius scientiæ. Si namque posset Angelus naturaliter per plures species plura simul actu cognoscere, saltem imperfecte, multo magis anima Christi per scientiam hanc supernaturalem excellentissimam poterit, quando vo- E luerit, omnia simul actu cognoscere. Secundo probatur. Quoniam ad statum & dignitatē Christi pertinebat, vt in primo suæ conceptionis instanti vniuersa cognosceret per species huius scientiæ representata: vt tota sua virtute Deo gratias ageret. Deum igitur vt suum benefactorem, & tot excellentium donorum largitorem, creaturas autem vt sibi traditas à patre, & suæ dominationi subiectas cognoscere debuit anima Christi: non confusentium & in vniuersali, sed distincte & in particulari: cognitio enim in vniuersali imperfecta est, vt ait S. D. 1. p. q. 14. a. 6. & 9. & q. 55. a. 3.

ad 2. & secundo cont. gent. cap. 98. & alibi. Denique probatur: Christus in quantum homo, & per scientiam inditam iudex est viuorum & mortuorum: iudicium autem vniuersale fiet in instanti: igitur in vno instanti Christus secundum scientiam inditam vniuersa distincte cognosceret, de quibus est iudicaturus.

ARTICVLVS VI.

Vtrum hac scientia fuerit distincta per diuersos habitus.

Ad sextum sic proceditur. Videtur, quod in anima Christi non fuerit, nisi vnus habitus scientiæ. Quan- 3. d. 14. ar. 3. to enim scientia est perfectior tanto est magis vniuersa: vnde, q. 3. & Angeli superiores per formas magis vniuersales cognoscunt, vt in prima parte dictum est. Sed scientia Christi fuit perfectissima: ergo fuit maxime vna. Non ergo fuit distincta per plures habitus. q. 55. ar. 3.

Præerea: Fides nostra deriuatur à scientia Christi: vnde dicitur Hebræorum duodecimo afficientes in autorem fidei, & consummatorem Iesum. Sed vnus est habitus fidei de omnibus creditibus: vt in Secunda parte dictum est. Ergo multo magis in Christo non fuit nisi vnus habitus scientiæ.

Præerea: Scientia distinguuntur secundum diuersas rationes subiectum. Sed anima Christi omnia sciuit secundum vnā rationem, scilicet secundum lumen diuinitus infusum. Ergo in Christo fuit tantum vnus habitus scientiæ. 2. 2. q. 4. a. 6.

Sed contra est, quod Zacharia 3. dicitur, quod super lapidem vnum, id est Christum sunt septem oculi. Per oculum autem scientia intelligitur. Ergo videtur, quod in Christo fuerint plures habitus scientiæ.

Respondeo dicendum, quod sicut dictum est, scientia indita anima Christi habuit modum connaturalem animæ humane. Est autem connaturale animæ humane, vt recipiat species in minori vniuersalitate, quam Angeli: ita scilicet, quod diuersas naturas specificas, per diuersas species intelligibiles cognoscat. Ex hoc autem contingit, quod in nobis sint diuersi habitus scientiarum, quia sunt diuersa subiectum genera: in quantum scilicet, ea quæ reducuntur in vnum genus eodem habitu scientiæ cognoscuntur. Sicut dicitur in primo Posteriorum quod vna scientia est, quæ est vniuersi generis subiecti. Et ideo scientia indita animæ Christi fuit distincta secundum diuersos habitus.

Ad primum ergo dicendum, quod sicut supra dictum est, scientia animæ Christi est perfectissima, & excedens Angelorum scientiam, quantum ad id quod consideratur in ea ex parte Dei influentis: est tamen infra scientiam Angelicam, quantum ad modum recipientis. Et ad huiusmodi modum pertinet, quod scientia illa per multos habitus distinguatur, quasi per species magis particularis existens.

Ad secundum dicendum, quod fides nostra innititur primæ veritati: & ideo Christus est author fidei nostræ secundum diuinam scientiam, quæ est simpliciter vna.

Ad tertium dicendum, quod lumen diuinitus infusum, est communis ratio intelligendi, quæ diuinitus reuelantur: sicut, & lumen intellectus agentis eorum, quæ naturaliter cognoscuntur. Et ideo oportuit esse in anima Christi proprias species singularum rerum ad cognoscendum cognitione propria vnumquodque. Et secundum hoc oportuit esse diuersos habitus scientiæ in anima Christi: vt dictum est.

Sensus quæstii.

ITVLVM explicat Caiet. quem sequitur Suar. in Comm.

Forma Textus.

CONCL. est: Scientia animæ Christi fuit distincta secundum diuersos habitus. Probatur: ex hoc contingit, quod in nobis sunt diuersi habitus scientiarum,